

Γράφει ο **kokkiniotis**

Συνεχίζουμε το αφιέρωμά μας στον **Κόκκινο Δεκέμβρη του 1944** με ένα απόσπασμα από το κλασικό βιβλίο του Μενέλαου Λουντέμη **«Ο Μεγάλος Δεκέμβρης»**. (Στο πρώτο μέρος του αφιερώματος, που θα συνεχιστεί τις επόμενες ημέρες, μπορείτε να διαβάσετε παλαιότερο σημαντικό κείμενο του **Τάσου Κατιντσάρου: Δεκέμβρης '44: «Αυτά τα κόκκινα σημάδια είναι από αίμα...»**)

Ο Μενέλαος Λουντέμης στο βιβλίο του αυτό περιγράφει λογοτεχνικά **τη μάχη των 33 ημερών, τη μάχη της Αθήνας**, το “πριν” και το “μετά” της. Το βιβλίο γράφτηκε **φορτισμένα**, στη **φωτιά** των γεγονότων και του αγώνα. Ολοκληρώθηκε στις **16 Νοέμβρη του 1945**. Στο συγκεκριμένο απόσπασμα, κρατώντας την απόσταση των αρχαίων τραγικών, δεν παρουσιάζει «επί σκηνής» το έγκλημα.

Η ημερομηνία **«10 του Δεκέμβρη»** που αναφέρεται στο κείμενο, είναι η προθεσμία που είχαν επιβάλει οι άγγλοι ιμπεριαλιστές για τον αφοπλισμό του **Ελληνικού Λαϊκού Απελευθερωτικού Στρατού**, του τιμημένου **ΕΛΑΣ**.

Ο **«ψηλός ολέθριος άνθρωπος»**, είναι βέβαια ο πρωθυπουργός του Σκόμπι και των άγγλων ιμπεριαλιστών Γεώργιος Παπανδρέου. Ο **«προτέκτορας»**, όπως τον αναφέρει, **“που αποκοίμιζε το λαό με τη ‘Λαοκρατία’ του”**. Εδώ ο συγγραφέας αναφέρεται στον λόγο του Γ. Παπανδρέου για την απελευθέρωση της Αθήνας στο Σύνταγμα, όπου είχε πει το περίφημο: **«Πιστεύομεν και εις την Λαοκρατίαν!»**.

Έτσι έχει καταγραφεί στην ιστορική μνήμη. Ακριβέστερα, ο **“διάλογός του με το λαό”** είχε διαμειφθεί - αμιγώς παπανδρεϊκά- ως εξής:

- **«Ακούω ορισμένους από εσάς, να φωνάζουν δια Λαοκρατίαν».**

Χαμός από κάτω τα συνθήματα: **«ΛΑ-Ο-ΚΡΑ-ΤΙ-Α, ΛΑ-Ο-ΚΡΑ-ΤΙ-Α».**

- **«Ακούω άλλους πάλιν να φωνάζουν δια Μεγάλην Ελλάδα»**

(τρεις κι ο κούκος... Όλη η πλατεία βροντοφώναζε ξανά: **«ΛΑ-Ο-ΚΡΑ-ΤΙ-Α, ΛΑ-Ο-ΚΡΑ-ΤΙ-Α».**)

- «Πιστεύομεν και εις την Λαοκρατίαν. Πιστεύομεν και εις την Μεγάλην Ελλάδα. Και θα φτιάξωμεν μίαν λαοκρατουμένην Μεγάλην Ελλάδα!»

Ας διαβάσουμε όμως το λογοτεχνικό απόσπασμα και θα επανέλθουμε.

...Και ξημέρωσε η 3 του Δεκέμβρη. Τρεις του Δεκέμβρη!...

Όποιος έζησε στις 3 του Δεκέμβρη, στις 4 μπορούσε να πεθάνει.

Ο προορισμός του ανθρώπου, που είναι: να κάνει κάτι μεγάλο ή να ζήσει κάτι μεγάλο, εκπληρώνεται. Γιατί ο λαός, ο Αθηναϊκός λαός, κείνη τη μεγάλη μέρα αποκαλύφθηκε μπροστά στο ίδιο του το μεγαλείο.

Η μέρα αποβραδής ήτανε βροχερή. Ήτανε μια νύχτα βαριά από γεγονότα. Ο λαός είχε οχτώ χρόνια να πει: «Θα γίνει το δικό μου!» Οι δολοφόνοι τροχίζανε τα σπαθιά τους, ο λαός ετοίμαζε τη φωνή του.

Αύριο θα μιλήσουμε κι οι δυο. Είναι χιλιάδες χρόνια τώρα που η φωνή του λαού ακούεται, φτάνει να μην είναι παράφωνη.

Όλοι κοιμηθήκαμε σίγουροι και αποφασισμένοι. Ούτε στιγμή από κανενός το μυαλό δεν πέρασε ο δισταγμός. Ούτε στιγμή δεν ταλαντεύτηκε η ψυχή.

-Αύριο λοιπόν.

Ήτανε μια νύχτα που στα σπλάχνα της επώαζε τη θύελλα. Μέσα στους δρόμους της ψυχής άρχιζαν υπόκωφοι οι βρυχηθμοί του ανήμερου εκείνου θηρίου, που λέγεται «προδομένος άνθρωπος». Ο Λαός είναι λίμνη, δεν είναι ωκεανός, όμως- αλί στον που θα την ταραξει. Πρέπει νάναι ή τρελός ή κακούργος. Κι αλλοίμονο! **ο δικός μας ήταν κι απ' τα δυο.**

Όμως ας ξαναγυρίσουμε στη νύχτα, σ' αυτή τη νύχτα του μεγάλου διλήμματος.

Στους κρούους δρόμους κυλούσαν ύπουλες οι σκιές του κακού.

Ένας **ψηλός ολέθριος άνθρωπος** σηκώθηκε να πάει στο κρεβάτι του γράφοντας πάνω στο φάκελο της συνείδησής του τη λέξη **Σφαγή**.

Όλη τη νύχτα έβρεχε. Η ψυχή ήταν μουσκεμένη από ιδρώτα και δάκρυα.

Ολονυχτίς οι καμπάνες χτυπούσαν το σηκωμό του γένους. «Η πατρίδα σε κίνδυνο». Ολονυχτίς. Αύριο θα κατεβαίναμε όλοι, γιατί όλοι ήμασταν σύμφωνοι κι όλοι αδικημένοι. Την άλλη μέρα κλείσανε όλες οι πόρτες, τα παράθυρα, οι φάμπρικες κι ένας άνθρωπος κατέβηκε μέσα στην Αθήνα και τη γιόμισε. Ήταν 3 χιλιάδων χρόνων (όσο ήταν κι η αδικία).

Ήταν ήρεμος, αποφασιστικός. Είχε μια ολύμπια αταραξία και σιγουριά.

Πέρασε. Και στους δρόμους έμειναν τα' αχνάρια του σαν αντίλαλοι απ' την παντοδύναμη σιωπή. Περπάτησε με τα βήματα των προγονικών του θεών και ηρώων.

Μέσα στη φάτνη της ψυχής έσπαζαν μια μια οι πόρτες της μνήμης. Όσο όξος τον πότισαν οι προαιώνιοι δυνάστες, όσα λογχίσματα του δώσανε οι μισθοφόροι δούλοι. Ο άνθρωπος μ' όσες φορεσιές και μ' όσα χρώματα φόρεσε πάνω στη γη ο προλύτης, ο κάφρος, ο πληβείος, ο δουλοπάροικος.. με το χιτώνα, με τη μπλούζα, με την κελεμπία, με τη φέρμελη. Όλος ο άνθρωπος που έπασχε σ' όλα τα κλίματα και τους καιρούς βρήκε τη φωνή του στις τρεις ακριβώς του Δεκέμβρη του 1944 μέσα στους δρόμους της Αθήνας. **Λευτεριά ή θάνατος!**

Οι φονιάδες είχανε αποφασίσει αποβραδής: «**Θάνατος!**»

Είκοσι μερόνυχτα, οι Εγγλέζοι και οι δούλοι τους κόλλησαν απάνω σε μια ημερομηνία: «**10 του Δεκέμβρη**». Και σε μια λέξη: «**αφοπλισμός**». Ο **προτέκτορας** πήγαινε με τα νερά του Λαού. Τον αποκοίμιζε με την ισοπολιτεία και τη «**Λαοκρατία**» του.

Την 1 του Δεκέμβρη αδιάντροπα, απροειδοποίητα, δίνοντας μια κλωτσιά στα προσχήματα, φανερώνει ολόκληρο τον αποτρόπαιο σκοπό του. **Ν' αφοπλίσει, χωρίς όρους, τον Ελληνικό Στρατό για χάρη και προς όφελος των Εγγλέζων.**

Αυτή ήταν η απότομη στροφή των 360 μοιρών που είχε υποσχεθεί.

Η υπαναχώρηση έγινε την 1 του Δεκέμβρη. Οι αντιπρόσωποι του Λαού στην Κυβέρνηση αποχώρησαν και το ανακοίνωσαν στο Λαό. Ο Λαός εγκαταλείπει τα έργα του και κατεβαίνει στο δρόμο να ζητήσει το λόγο. Ο υψηλός βλάκας απαντάει με φωτιά. Δεν τον συγκινούσε η φωνή του Λαού. Κείνος άκουε μόνο τη «**φωνή του Κυρίου του**»...

Ο Λαός κατεβαίνει να θάψει τα θύματά του...

Ήταν μια κηδεία που οι ζωντανοί δε θα ξαναδούν άλλη.

Οι μεγάλες αρτηρίες της πρωτεύουσας πλημμύρισαν από τον οργισμένο Λαοχειμάρρο.

Με βήματα βουβά και ψυχή γιομάτη κοχλασμό ο λαός σταμάτησε πάνω απ' τα 28 φέρετρα. Ήταν 28 κορμιά που έφυγαν απ' ανάμεσά μας με έκπληκτα μάτια. Τα φέρετρα έκλειναν 28 στόματα που φώναξαν ως το θάνατο «**Δικαιοσύνη!**».. Και τώρα ξαπλωμένα διαμαρτύρονται δυνατότερα.

....

Το πλήθος πήγαινε με ασάλευτα, σκληρά μάτια προς το κοιμητήρι. Πάνω απ' το κεφάλι του σάλευαν σαν καπνοί τα μαύρα πανιά και ματωμένες παντιέρες. Τα πόδια αυτά, αυτά τα μυριάδες πόδια, ήταν αποφασισμένα όλα να μην τον ξανακάνουν αυτό το δρόμο!

Στις τρεις η ώρα ολόκληρη η Αθήνα γονάτισε. Ένα φαρδύ ματωμένο πανί συγκέντρωνε σε δυο γραμμές όλο το νόημα του όρκου και της απόφασης:

**«ΟΤΑΝ ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟΝ ΚΙΝΔΥΝΟ ΤΗΣ ΤΥΡΑΝΝΙΑΣ ΔΙΑΛΕΓΕΙ:
ΤΙΣ ΑΛΥΣΙΔΕΣ Η ΤΑ ΟΠΛΑ»**

Ήταν σαν
μια φωνή
καφτερή
και
αμετάκλητη
.

Ύστερα η πομπή τράβηξε για το κοιμητήρι. Η Αθήνα λυσίκομη ακολούθησε. Κι εκεί, πάνω απ' το νωπό αίμα, πάνω απ' το νωπό χώμα ο Λαός ορκίστηκε όρκο φοβερό: **«Θάβω τους τελευταίους 28 μου νεκρούς. Ο 29ος θάναι ο φονιάς. Ή εγώ!»**

Στο γυρισμό απ' το κοιμητήρι οι ζεστές ακόμα κάννες των φονιάδων ξανάδιασαν και ξαναξάπλωσαν νέα κορμιά.

Τα γερμανικά βόλια, από Ελληνικό χέρι, ρίχτηκαν καφτερά πάνω στο λαό. Τότε το είδαμε ολοφάνερα: **Πίσω απ' τις πλάτες των φονιάδων μας σημάδευε τα κορμιά μας η ίδια η Αγγλία!**

Το βασικό υλικό αυτού του άρθρου είχαμε αναρτήσει στις 3.12.2012 εδώ:

<http://vathikokkino.com/2012/12/%CE%BA%CE%B1%CE%B9-%CE%BE%CE%B7%CE%BC%CE%AD%CF%81%CF%89%CF%83%CE%B5-%CE%B7-3-%CF%84%CE%BF%CF%85-%CE%B4%CE%B5%CE%BA%CE%AD%CE%BC%CE%B2%CF%81%CE%B7-%CF%84%CF%81%CE%B5%CE%B9%CF%82-%CF%84%CE%BF/>